

GARİP

Hayatım büyük zorluklarla geçmiş dik tümseklerle dolu tepelere tırmanırken birden onu gördüm karşımda.

Nur yüzlüydü;kendini tanrıya adanmış elinde azası pisliklerin çamurların arasında kirlenmeden ayakta kalmayı başarmış hayatı bir tür rüya alemi olarak görüyordu.

Durup konuşmadan yüzüme baktı;“kimsin nesin”deme den verdiğim Allah selamını almıştı.Yanında kaldığım sürece içime garip bir huzur Allah sevgisi gelmişti.

Yürümekten yorulmuş çöküp oturmuş bana da oturmamı işaret etmişti;benimle konuşmadan beni tepeden tırnağa süzüp beyaz sakallarını okşadı.

Uzaktan bakıldığında zengin ama sakın mazbut birine benziyordu;benimde kendisini uzun uzadıya süzdüğümü görünce öksürüp boğazını temizledi.

Birden içimi okur gibi konuştu.

*Evlat beni adeta soyup kafamın içindekileri okumayı ister gibisin.

Gözlerime kadar kızarmış mahcup olmuşum;gözlerimi karşımdakinden kaçırıp yere indirmiş deli cesaretle bana hayat öyküsünü anlatmasını istemiştım.

Susup bana kızacağından korkup yutkunup hararetle su içmişim;tanımıyor ilk kez karşılaşp iletişim kurduğum biriydi.

Vereceği tepkiden korkuyordum;adam korktuğumu yüzü mü sararıp morarmasından anlamış olmalıydı.Gülümseyip elime vurdu.

*Korkma sana kızmayacağım;merakını gidermek isteme misin?Neden berduşlar gibi gezdiğimi allah'tan başka dostum ol madığını sormakta haklısın.Çoktandır birileriyle konuşmayı istiyordum;hikayemi paylaşmaya değer insanları canlıları bulamıyordum.İnsanlar bir garip olmuş insanların acılarıyla hüznleriyle alay eder olmuşlar;benden insanlardan korkup kendi yalnızlığıma sığındım.

*Ben sizin acılarınıza,hüzünlerinize gülüp alay etmeye ceğim;çünkü bende insanlardan dertliyim.Hayatımın en güzel günlerimi demir parmaklıklar arasında geçirdim;suçum ise aç fakir olup yarım somun ekmek çalmaktı.

*Monte kristo kontu gibi;onu da somun ekmek çaldı diye deliğe tıkmadılar mı?Sorumu ben cevaplayayım hapse tıktılar; hayat denen gerçeği işte hapis o günlerde tanıdım.Racon kesmek dübeş atmak neymiş hepsi mektepte öğrendiğimin hiçbirine eşitti.

İnsan hapse girince profesör olup çıkıyormuş evlat;bende hayat okulunun en önemli mektebini okuyor insanların altları kirli üstteki temiz yüzlerini tanıyordum.

(Kendi kendiyile alay edip dalga geçer.)

Üstüne üstlük üniversiteyi birincilikle bitirmiştım;işten çıkarılıp kuru muhtaç hale gelince üniversite diploması bile işe yaramıyormuş.

*Neden işsiz kalmıştınız?

*Ne sen sor ne de ben söyleyeyim;oğlum bu memlekette akıllı olmayanın işini bilmeyenin işi yok.

*Siz aklınızı kullanamadığınız için mi bu duruma düştün üz?

*Ne sen sor ne de ben anlatayım evlat;benim sansızlığım yeni evlendiğim ilk çocuğumun doğduğu günlerde başladı.Çok zengin mağrur kendini beğenmiş burnunun önünü göreme yec ek kadar kördüm sağırdım.Karımı seviyordum;onunla evlendiğimde

dünyanın en mutlu erkeği insanı olduğumu sanıyordum. Param pulum vardı kainatın en güzel,akıllı kadını benim kadınımdı;ikimiz aklımızla elimizdeki gücü birleştirip dünyayı yıkıp yapardık.

Gözümüz kendimizden başkasını görmüyor kulağımız kendimizden başkasını duymuyordu.Var gücümüzle elimizin altındaki holdingi büyütme için uğraşılıyor önümüze geleni çiğneyip geçiyorduk.

Hislerimiz vicdanımızı köreltmiş gönül gözümüzü kapamış dinimiz imanımız para olmuştu.Holding büyüdükçe büyüyor du;ekonomik kriz bizi etkilememişti ama işçi çıkarmak için elimize hazır bahane geçmişti.

Bizde karı koca elimize geçen bahaneyi kullanıp eski işçileri çıkarıp yerine düşük ücretli yeni işçiler alırken kazandı gımız parayla zevk-i sefa sürüyorduk.

Barlardan diskoteklerden çıkmıyorduk;karımda bende su gibi para harcayıp şarkıcıların ayaklarının altına paralar döküp şampanyalar patlatıyorduk.

Kısacası işçimizden emektarımızdan sakındığımız parayı diskotek barlarda yiyorduk.

Derken karım evliliğimizin üçüncü yılında ilk çocuğu muz Dorukana hamile kalmıştı;hamilelik de karımla benim çığgınca eğlenme dürtümüzü etkilememişti.

Hamile olmasına rağmen içki sigarayı azaltmayıp arttırmıştı;benim telkinlerimizde dinlemez olmuştu.Sabahlara ka dar uykusuz kalıyor işe şişmiş gözlerle gidip geliyor dükkânın mideliğinin son ayında dışarı çıkmamış evde oturur olmuştu. Karım ağırlaşmış erken yatar olmuştu;geceleri erken yatıp sabahları erken kalkıyordu.

Ayı günü dolmuştu;son ayda doktora kontrole gitmişti; ultrasona girdiğinde eşim doğacak çocuğumuzun bir koluyla bir bacağının olmadığını görmüş dehşette kapılıp beni doktorun muayahanesinde bilinçsizce kapıdan çıkıp kaçmıştı.

Peşinde koşup yakmadığımda Kadıköy yoğurtçu parkında bir banka oturmuş ağlıyor söyleyecek suçlayacak söz bulamıyordum;içki,sigara içtiği gündüzler geceler gözümün önünde canlanıyordu.Bankta otururken başını kaldırıp bana baktı.

Ve dedi ki:

*Ben bu çocuğu doğurmayacağım;doğurmamda yüzüne baka kaçmayacağım.

*Yahu sen çıldırдың mı;yaptıklarımızdan,işlediğimiz günahlardan dolayı el kadar çocuğu mu suçlayacağız suçlayacak sını?

Karımın üzüntüden korkudan gözleri büyümüşü.

*Ben.....ben.....ben mi yaptım şimdi kendi çocuğumu böyle?

*İyi kötüyü de ancak allah bilir ama;bu işte ikimizde suçluyuz...Nedenlerimiz niçinlerimiz de kendi içimizde allahla bizim aramızda kul iken hoyratlıkta çizmeyi aştık

Her ikimizde vicdan azabı çekiyor;doğacak çocuğumu zunsuz kolsuz bacaksız doğacak olmasından aldırma için geç kalmış olmaktan utanç duyuyorduk.

Çocuğumuzun engelli doğmasından değildi utanççımız; kendimizden çocuğumuzun engelli oluşunun sebebi içki sigara uykusuzluk yaşadığımız bohem hayatı bize pahalıya patlamıştı.

Hayatımız boyunca ödeyemeyeceğimiz bedeli oğlumu zunsuz hayatıyla ödeyecektik;karımın karnı burnunda kıpırdamadan yatıyor içki kadehine sigara paketine el süremiyordu.

Hamileliğinin son ayında ağrıları sızları artmış uyku uyuyamaz olmuş işleri boşlamış günlerimizi evde geçirir olcu tuk.Doğacak çocuğumuzun durumunu düşünmekten işle güçle ilgilenemiyorduk;holdingin yönetimini genel müdüre ba kan yardımcılarına bırakmış karımın başında dizi dibinde otu ruyorum.

O gece bardaktan boşanırcasına yağmur yağıp gök yarılır casına gürleyip şimşekler çakıyordu;gece yarısı üç buçuk yada dördtü.

Karımın sancıları tutmuş yakınımızdaki bir özel hastaneye apar topar kaldırmıştım;hastaneye gider gitmez ka rihı ameliyathaneye almışlardı.

Saatlerce ameliyathanede kalmıştı;delirip çıldıra bilir sa çığı başımı yollamak haldeydim.İlk kez baba olmanın heyecan nın yanında suçluluk psikolojisi omuzlarıma çöküyordu.

Bir ciğara yaktım;ciğarayı tutan elimin parmakları elektrik çarpmışçasına titriyordu.Karımdan çok doğacak çocu ğumu düşü nüyordum;insanlığımdan babalığımdan çocuğumu görüp sevmeden utanmıştım.

Bazı günahları yeşermeden önleye bilir çocuğumun en gelli doğmasını önleye bilirdim ama önleme gereği bile duyma mıştım.

Yeni doğan bebeğimin “oğlumun”yüzüne bakacak yüzüm yoktu.Duramazdım doğumhanenin bekleme salonunda çöme lip oturmuşken ayağa kalktım;parmaklarımin arasındaki ciğara bitmek üzereydi.

Cılız adımlarla merdivenlere doğru ilerleyip koşarak merdivenlerden indim;nereye gideceğimi,ne yapacağımı bil meden geceler boyu sokakları arşınladım.

Kendi gönlümde beynimde karımı cezalandırıyordum; iyi yi kötüyü en iyi ben biliyordu.Ortada tek suçlu vardı;o da kar ımdı;çekecekti cezasını.

Karıma boşanma davası açıp boşadım;ben kendi bohem loş hayatımı yaşayacak sorumluluklarımdan kaçacaktım.Has tanenin kapısından çıkarken hızlı şuarsuz adımlarla çıkmıştım; beynim dönmüş oto parktaki arabamı almadan hastanenin bah çesinin kapısından çıkıp otobüs durağına gelmişim.

Ellerim ceketimin cebindeydi;etrafıma bakınıyor bir tanı dığa rastlamaktan merhabalaşmaktan korkuyordum.Otobüs gel diğinde nereye gittiğine bakmadan gözlerim açıkken körelmiş çesine binip insan kalabalığının arasına sıkıştım.

Gözlerim dolmuş ağlamamak için dudağımı ısırıyordum; ayakta duruyoruyor tavandaki drabzonu ellerimi acıtırcasına tutuyordum.

Gözümün önüne yeni doğmuş bebeğimle eşim geliyordu; büyük aşkla bağlanıp evlendiğim yeri geldiğinde gözümden kendimden sakındığım eşimi kendimce cezalandırıp mahkum etmişim.

“Hiç kimse haksızsın;bu işte sende suçlusun”deme cesaretini gösteremezdi.Bindiğim meçhul nereye gittiğini bilmeden otobüs son durağa geldiğinde boşalmıştı.

İnmişim otobüsten;sağıma soluma bakıp nereye gidec eğimi,ne yapacağımı bilmiyordum.Madden çok zengindim;ho ldingim,param pulum varken parasızı oynayacaktım.

Cebimdeki sigara paketinden alan tek ciğarayı alıp yakıp kilo metrelerce yürüdüm;ısınacak barınacak bir köprü altı bulup tinerci çocukların yanına sığındım.

Anlayacağın evlat kendim içinde biçtiğim ceza da buydu kendi kendimle fakirlik oyunu oynayacaktım.Evet zengindim hemde çok zengindim ama aynı ölçüde fakirdim.

*Hem zengin;hem de fakir nasıl olunuyor?

*Evlat manevi yönden fakirdim demek istiyorum. Karanlığın içinde ışığı hiç aramamıştım;hayat benim için toz pembe masaldı.

Bir kuru ekmeği paylaşmak için mücadele etmenin anlamını bilir misin?

*Bilmem;çünkü hiç yaşamadım ağbi.

*Yaşamadınsa ben sana anlatayım; bir gece çöpleri karıştırmış doğru dürüst yiyecek bulamamıştık.Karnımız açlık tan gurulduyordu;urbamıza sarınıp uyumaya çabalıyorduk. İnsanın iliklerine işleyip etini delip geçen kış soğuğunu bilir misin;tabi ki bilmezsin yaşamamışsın ki.

Ama ben yaşadım;urbama sarınıp uyumuş tuştum; titriyordum uyurken.Unutmam karın altında uyumuş donmak üzereyken bulunup spor salonuna götürüldüm.Üstümde kimlik aramış bulamamışlardı;götürüldüğüm spor salonunda bize karnımızı doyurmamız için sıcak somun getirilmişti;sokak insanları olarak görevlinin üstüne saldırıp bir somun için birbirimizi ezmiştik.

*Karınızla engelli doğan oğlunuzu gördünüz mü, görmeyi istediniz mi?

*İstedim ama görmeye çocuğumun yüzüne bakmaya cesa retim yoktu; karım beni gıyabımda boşayıp başka biriyle evlen evlenmişti.Holdingi benim zamanımdakinden daha büyük hale getirmişti; oğlum özel okulda okuyordu.Olmayan koluyla bacaklarına protez takılmış kendi ayaklarının üzerinde dura biliyordu.

*Tüm bunları kimden öğrendiniz?

Garip alayımı biçimde gülümseyip ensesini kaşır.

*Bir zamanlar benim olan holdingin odacısından, kapıcı sından;kimliğimi eşkalimi göstermeden sorup öğrendim.Holdingin kapısında görenler karımla öz oğlumda dahil benim dilenci olduğumu sandılar.Elimde azam;yüzümde rengi beyaza dönen sakalım ve sırtımda uzun zıbınım başka ne sanacaklardı.

Uydurduğum hikayeyi yutmuş içini tüm samimiyetiyle benim gerçek kimliğimi mesleğimi bilmeden açmıştı. İstanbul **2002** senesinin en zor en soğuk günlerini yaşıyordu; İstanbul büyük şehir,Kadıköy belediyesi Kadıköy'deki bir spor salonunu ev sizlere "sokak insanlarına" açmıştı.

Trençkotumun içindeki küçük ses kayıt etme cihazı bütün anlattıklarını kayıt etmişti.

Konuşmamam soru sormamam dikkatini çekmişti.

*Ne o sıkıldın mı evlat?

Gerçek kimliğimi mesleğimi açıklayıp açıklamamakta tereddüt ettim; vereceği tepkiden onu kandırılmış olmanın ezikliğini yaşamıştım bir an.

*Ağbi oğlunu görmeyeli ne kadar oluyor?

*Bi on yirmi yılı buluyor oğlumu görmemem; büyümüş koca adam olmuştur şimdi;anasının kocasından çekinmesem gidip görürüm gizlice ama şu halimden utanıyorum. Azamla saçımla sakalımla karşısına çıkamam. Polis benim mezihup diye gözaltına alır evlat; ben bu yaşımdan sonra hapishanelere girip çile dolduramam. Çekeceğimi zaten çektim; günahlarımın bedelini fazlasıyla ödedim.

Gözlerinin içine baktığımda gözleri dilinin söylediğini söylemiyordu ;gözlerinde yanıp evlat hasretini özlemine göre biliyordum.

Gazeteci olsam önce insandım; yazacağım yazının başlığı İstanbul'dan İnsan manzaraları olacaktı. Fotoğraf makinemin deklanşörüne basarken ellerim titriyordu; fotoğraf makinemin flaşından rahatsız olmuştu.

*Oğul fotoğrafımı niye çekiyorsun?

Makineyi indirip yüzüne baktığımda alt dudağımı ısırıp gerçeği söyleyip itiraf edip rahatlamaya karar verdim. Konuşmadan bir iki dakika durup düşündüm.Elinden tutup diğer ev sizlerin arasından çekip çıkarıp duvar dibine oturttum.

*Sana yalan söyledim; dediklerimin hiçbirini ben yaşamadım.Ben gazeteciyim;gazetem için bir yazı dizisi hazırlıyorum;sende yazacağım yazının ilk kahramanısın.Gerçeği gazeteci olduğumu söyleseydim benimle konuşmayı red edip kaçırdın yanımdan.

Donup kalmış dik bakışlarla yüzüme bakmıştı.

*Gazetende yayınlayacak mısın benim hayat öykümü.

*Yayınlayacağım amca; belki bu yolla karınla oğluna kavuşursun.

*Sana yalvarıyorum bana bunu yapma; oğlumla karım insan içine çıkamazlar.

*Karınla oğlunun şerefini düşünüyorsun da sen kendini hiç mi düşünmüyorsun?

*Rızam olmadan yine de yayınlayacak mısın?

*Yine de yayımlayacağım; çünkü sen kar içinde yatıp uyurken onlar şöminenin kombinin önünde uyuyorlar.

*Fakat onların suçu yok ki evlat; suçlu olan benim!

*Kusura bakma senin kadar oğlunun anası da suçlu;bütün suçu üstüne alıp kaçmakla en büyük hatayı sen yapmışsın am ca.Karında günahlarının bedelini ödemeli bir şekilde;işte bunun için bu öyküyü,yaşam öyküsünü yayımlayacağım.

İhtiraz edememişti; teybimi kapayıp fotoğraf makinemi çantama koymuştum.

*Gidiyor musun?

*Gidiyorum; yazıyı hafta sonu baskısına yetiştirmeliyim.

Boynu bükülmüş gözleri buğulanmıştı; çantamı omuzuma atıp yaşamın acımasız bencilliğinin içine dalmıştım.Doğrusu iyi iş çıkartmıştım;eve gelip sıcak duş alıp televizyon karşısında neskafemi yudumluyordum.

Dinlenmiş uykusuz gece geçirmeyi göze alıp karanlık odama girip fotoğraflarımı banyo yapıyordum; bu iş beni dinlendiriyor beynimi boşaltmamı sağlıyordu. Çektiğim fotoğrafların filimlerini makineden çıkarıp ilaçlı suyun içine atmış cımbızla suyun içine batırıp çıkarıyordum.

Fotoğraf ortaya çıkıyor sokakların insanın yüzü kabın içinde belginleşiyordu; karanlık loş odanın içinde kafamın içindeki karanlık kalan noktaları silmek istiyordum. Adamın sakalının altına gizlediği yüzü bana yabancı gelmiyordu; geçmişimden bugünüme sarkan anlam veremediğim tanımadığım sulietti.

Fotoğraf iyice ortaya çıkmıştı; kuruması için ipe asıp karşısına geçip gözlerimi kısarak baktım. Bu surat, bu gülüş bana yabancı değilmiş gibi geliyordu; yüzüne yansıyan sıcacık gülüş bana geçmişimden hatırlamadığım, hatırlayamadığım anılar taşıyordu.

Hani derler ya halk arasında “kanım ısındı” diye. İşte bana da öyle olmuştu; bu gülüş bu boynu bükük hal içime işlemişti sanki. İçini burkup gözlerini yaşartan bir şeyler vardı konuştuğu röportaj yaptığı adamda kendince benliğinde fırtınalar koparan elektrik bulmuştu.

Karanlık odadan çıkıp kanepenin üstüne uzanmış hayatını tümüyle gözden geçirip kafasındaki acabaların cevabını aramıştı.

Kendi içinde sorduğu soruların cevabını bulamamıştı; kanepenin üstünde yatarken yorgunluğun da etkisiyle uyuya kalmıştı;uyurken karma karışık rüyalar görüp ter içinde uyanıp su içmiş ağzını elinin tersiyle silmişti. Adam beyazların içinde karşısında dururken birden yanına yaklaşıp bir küçük çocuğun başını okşarcasına kendisinin başını okşayıp rüyasında kulaklarında toprak rengi duvarlarda yankılanırcasına bağırarak:

*“Ben senin babanım” diye haykırıyordu. Düşünde nutkum tutulmuş konuşmayı istemiştim konuşamamıştı. Rüyanın rüya olmanın ötesinde gerçekmişçesine genç adamı korkutmuştu; suyu içip kuruyan dudaklarını ıslatıyordu.

Rüyanın sonrasında uyuyamamışım; karanlık odaya girip banyodaki resimleri alıp teker.....teker inceleyip kendinden bir iz aradı.

Başka gözle baktığında bir benzerlik bulamamıştı; bilgisayarını açıp resmi skaynere takıp bilgi sayarın fotoğraf programına girip büyütüp sakalları yok edip enine boyuna inceledim. Kendi yüzüm gibi pembe ovaldi gözleri kendinin ki gibi mavi saçları kendinin ki sarıya kaçan kızıldı.

İçime bir şüphe düşmüş fotoğrafı skaynerden alıp çantasına koydum; şüphelerim ön sezilerim artmıştı. Haberi yayımlayacaktı ama annesini sorgulayacaktı; uzun yıllar boyu babasız yaşamış olmanın sıkıntısını duyup ezikliğini yaşamıştı.

Fotoğrafları banyodan çıkarıp zarfa koyup yazıyı hazırlayıp sabah gazeteye götürüp hafta sonu baskısına yetiştirmişti. Yazıyla resimleri bırakmış eve dönerken annesine uğrayıp teybindeki sesi ananesine dinletmişti.

*Bu sesi tanıdın mı anne?

Annesi teypten yükselen yaşlı yorgun bezgin sesi tanıyama mıştı.

*Bu sesi tanımam mı gerekiyor oğlum?

*Yağan karın altında haber toplamaya çıkmıştım; hafta sonu eki için malzeme aramak toplamaktı benim niyetim; Kadıköy’de evsizlerin sokak insanların gariplerin barındırıldığı bir spor salonuna gittiğimde evsizlerin arasında ilginç portreler ararken onunla karşılaştım. Gözleri benimki gibi kömür karasıydı; bakışları aynı benimki sıradandı.

Uzaktan bakıp incelerken mimikleri hareketleri benimki gibi telaşlı ürkekti. Yanına röportaj için gittiğimde yalan söyleyip ağzından hikayesini kolaylıkla aldım.

Utanmıştım yaptığımdan; röportajı bitirip gerçeği gözlerinin içine bakarak söylemişim. Önce kırılıp darılır gibi oldu; sonra çocukça bir masumiyetle yumuşayıp gülümseyip yayımlamama izin verdi. Birkaç tane resmini çekip makinemi çantama koydum; elini sıkıp yanından ayrılırken hikayesi babamın hikayesine ne kadar çok benziyordu tanırım.

Dün gece kafamın içindeki soru işaretleri yüzünden uyuyamamıştım; çektiğim resimleri banyo yapmak için karanlık odaya girip

resimleri banyo yapıp kuruması için ipe astığımda adamın yüzünde ki kıvrımlar gözlerinin kafamdaki soruları azaltacağına çoğaltmıştı.

*Bana kafadaki soru işaretlerini temizlemek için mi geldin?

*Evet anne;teypteki ses babam mı babam değil mi?Dinleyip söyle bana.

Teybi açmıştım;annemle birlikte dikkatle dinliyorken tırnaklarını yiyordu.Annemin yüzündeki ifade donuklaşmıştı.Teypten yük selen erkek sesini tanır gibi olup açık ver me meye çalışıyordum.Teybi kapayıp sordum.

*Lütfen bana doğruyu söyle anne bu ses.....bu ses babamın sesi mi?

*Nerde kalıyor?

*Fenerbahçe stadının kapalı jimnastik salonunda diğer evsizlerle birlikte kalıyor;hali pek iç açıcı değil anne.Belediyelerin verdiği üst baş olmasa yırtık pırtık giysilerle sokaklarda dolaşacak.

*Yorgun değilsen gidip göre bilir miyiz oğlum?

*Kocan bir şey demez mi anne?

*Açıklama yaparım oğlum;bu saatten sonra kocamı terk edip babana dönecek değilim ya!..

Kar yağmaya devam ediyor;paltolarımızı giymiş arabamıza binip spor salonuna gelmiştik.Annem karmaşık duygular içerisinde koluma girmiş yürüyordu;spor salonunun kapısında bir iki dakika durmuştuk.

*Anne içeri girmeye hazır mısınız?

*Hazır olup olmadığımı bende bilmiyorum;buraya kadar gel meme karşın içeri girecek cesaretimin olmadığını hissediyorum.

Spor salonunun kapısına vurup içeri girdiğimde annem koluma yapışmış sendeleyerek içeri girmişti.Evsizlere hayır severler sıcak yemek ekmek dağıtıyorlardı.

Röportaj yaptığım kişi de dipte bir köşeye çekilmiş önüne konan tabildottan yemeğini yiyordu.

*Dikkatli bak anne ben doğduğum gün kayıp olan adam bu adam mı?

Annem ağır ürkek adımlarla adama doğru ilerliyordu;adam bizi fark etmemiş kendi halinde yemeğini kaşıkliyordu.Annem bana döndüğünde yutkundu.

*Oğlum senin baban bu garip adam.

Deyip kollarıma yığılıp kalmıştı annem;babamı bu halde bulacağını ummuyordu.Çevredeki görevlilerin yardımıyla annemi ayıp spor salonundan çıkarmıştım.

*Beni çabuk eve götür;bir daha o adamla yüzleştirmeye kalkma.Sen ne yaparsan yap;senin için varını yoğunu ortaya koyup protezlerini taktıran benimle üvey babanı da yabana atma oğlum.

*Yaptıklarınızı başıma mı kalkıyorsun?

Annem bozulmuştu;arabama girip oturmuştu.Annemi eve bırakıp kendi evime gelmiştim.Eve gelene kadar düşünüp kararımı vermiştim;tesadüf eseri bulduğum babamı yanıma alacak ona sıcak yuva verecektim.

Evimin içinde dolaşıp babam için en uygun olacak odayı ayarlayıp hazırlarken gözlerimden yaşlar boşanmıştı.Aslında annemi de suçlayamıyordum;annemi hastanede bırakıp gitmek kendi özgür iradesinin seçimiydi.

Odayı hazırlayıp kapıyı kilitleyip çıktım;gazeteye yetişecek haberleri,makaleleri toparlayıp çantama koydum.Sabah babamı alıp eve getirecektim;içimde tuhaf buruk olan bir his vardı.

Hayatım boyunca bir başkasına baba demiştim;öz babamı hiç merak etme gereği bile duymamıştım.Annem hastane de terk edildi ğimdi anlattığında bile nefret edip kızamamıştım babama.İçimin bir köşesinde babama karşı bir sevgi dolu hasret vardı.

Sabah erken kalkıp işten mahzaret bildirerek izin aldım;hava soğuk yerler buzla kaplı olduğundan kalın giyinip arabamın tekerle ğine zincir takoz takıp yola çıktım.Spor salonuna vardığımda babam uyanmamıştı daha.

Belediye görevlilerine kimliğimi gösterip hikayemin bir bölümünü anlattım;görevliler anlayışla karşılayıp beni soyunma odalarından birine alıp babamı yanıma getirdiler.

“Ben senin oğlunum”diyememiştim.

*Amca benimle geliyorsun;aileni buldum;seni görmek istiyorlar.

Adam heyecanlanıp sevinçten gözleri yaşarmıştı;alıp paltomla sarıp salondan çıkarıp arabama bindirmiştim.

Kontağı çalıştıracaktım ki:

*Yine bana yalan söyledin gazeteci!oğlum;annenle geldiğinde görmedim mi sandın?Gördüm sizi annen yanıma yaklaşmayı istemedi oğlum;sende aklın benden kendini gizleyecektin ama gizleyemedin...

Kontak anahtarını tutan elim titremeye başlamıştı;babam vurucu vurgulu konuşmasına devam etmişti.

*Sen benim oğlunsun;senin yüzüne bakamayacağımdan anne ni doğum sırasında ameliyathanede bırakıp kaçtım.Senin böyle doğ mandan ben sorumluyum derken benim kadar annen de sorumlu. Ben senin doğumunla maddesel değerlerin esiri olduğumu anlayıp çark ettim;işte bu yüzdendir ki malımı mülkümü parayı pulu bırakıp kendimi münzevi hayat yaşamaya mahkum ettim.

Sakın benim yüzümden annene filan çatmaya,suçlamaya kalkma bu hayatı ben seçip yaşadım oğlum.

*Bulduğuna sevinmemiş gibisin?

*Oğul ömrümün son demlerinde sırtımın sıcak yatak bulmak sevindirir sevindirmesine aması ölmeden senin büyüüp koca adam olduğunu elinin ekmek tuttuğunu görmek ölsem de gam yedirtmeyecek kadar mutlu edip gururlandırdı beni.

*Baba yirmi üç yirmi dört yaşında seni bulup baba diye bilmenin gururunu yaşarken bir yandan da ezikliğini yaşıyorum.Sana ihtiyacım olduğum günlerde yanımda olmanı birlikte maçlara konserlere gitmeyi isterdim.“Nerelerdeydin”diye soramıyorum; bunun bunun cevabı teybimdeki bantta kayıtlı.

Sadece sana benden utanıp kaçmaya korkmaya gerek yoktu; allahın verdiğiğine dediğine karşı konulamaz diyeceğim.Sen ha berime konu olan garip boynu bükük sokak insanı değil öncelikle benim babamsın.

SON

YAZAN
MERAL ÇEVİK

